

lige Skole, for Folkeskolen. Jeg maa alt-saa afvise den Fortolkning, det ærede Medlem gav af min Optræden, og jeg taler ikke alene her paa mine egne Vegne, men jeg taler paa mit Partis Vegne.

Det ærede Medlem fra Assens sagde, at det var farligt at komme ind paa alle de Spørgsmaal, som blandt andet jeg havde berørt, for saa vilde der ikke komme noget ud af Lovforslaget. Det kan jeg ikke rigtig forstaa. Jeg hentydede i Gaar til den Enighed, som var opnaaet i 1911—12 blandt andet med Hensyn til de frie Skoler og den Kontrol, man vilde føre med Undervisningen der, og nu har det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) ydet mig en ganske fortræffelig Hjælp, idet han i Dag Ord til andet har sagt, hvad jeg sagde i Gaar, og for tredje Gang under denne Debat citeret denne berømte Paragraf fra Forhandlingerne i 1911—12 om den frie Skoles Stilling. Det ærede Medlem fra Assens citerede den i sin Tale i Dag; jeg citerede den i Gaar; den er alt-saa 3 Gange optaget i Rigsdagstidenden under denne Forhandling, og det er fast-slaaet, at der var Enighed om den i 1911—12 baade i Folketinget og i Landstinget. Skulde vi saa ikke kunne naa i hvert Tilfælde saa vidt under Behandlingen af dette lille Lovforslag, at vi tog det Skridt. Der vil være meget vundet derved. Derved slipper vi ganske vist ikke for Præsteat-ten; det er jeg fuldkommen klar over, og mit principielle Standpunkt er fremdeles, at vi skal gaa videre. Men Præsteatten skal rigtignok være af et noget andet Indhold efter Overenskomsten af 1911—12 end efter det foreliggende Lovforslag, thi i Overenskomsten af 1911—12 var der kun Tale om, at Børnene skal have Kendskab til Religion; det er holdt meget i det almindelige; men i dette Lovforslags § 3 og § 5 er der Tale om Religionskundskab og Bibelshistorie, og jeg fortolkede Ordet Religionskundskab som „Lærebog“. Jeg mener derfor, at der er meget betydelig Forskel paa Ordene i Lovforslaget her og Ordene fra 1911—12, og nu haaber jeg paa Bistand fra det ærede Medlem fra Nørresundby i mit Arbejde for, at vi i hvert Fald kommer tilbage til Overenskomsten fra 1911—12, hvad der vil være en meget væsentlig Forbedring af Lovforslaget, og jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa haaber paa Bistand fra den Side til Forbedringer paa andre Punkter i Lovforslaget.

Dernæst havde jeg i Gaar omtalt Folkeskolen og Folkeskoleens Stilling, og

det kan jeg ikke lade være med at gøre. Naar vi skal vedtage et Lovforslag om Skolefrihed, forekommer det mig, at man ikke kan lade Folkeskolen ude af Betragtning. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde, at vi jo havde tvungen Religionsundervisning i Folkeskolen. Derfor maatte Lærerne vide, hvad de gik ind til, og dersom man fritog dem for at udføre denne Undervisning, satte man ligesom en Præmie, en Pengepræmie paa religiøse Skrupler. Jeg synes ikke rigtig om det Udtryk. Jeg synes oprigtig talt, hvis jeg maa have Lov til at sige det, at det ærede Medlem fra Assens regner det en lille Smule for meget ud, naar det ærede Medlem udtaler sig saaledes. Det ærede Medlem spurgte mig, hvem der skal undervise i Religion ude i en Landkommune, hvis Læreren ikke vil. Jeg tror, jeg her kan henvise det ærede Medlem til Venstres Betænkning fra 1873, hvor der er antydnet, at man har Præsterne, og hvad der var Tilfældet den Gang, er i langt højere Grad Tilfældet nu, at man ikke alene har Præsterne, men man har Forældrene. Der er mangen en Moder og mangen en Fader, som kan gøre det meget bedre end en Lærer, der staar uvillig overfor eller er ubehageligt berørt af dette Arbejde, og jeg tror ikke, det i Danmark vil volde nogen som helst Vanskeligheder i Kommunerne at finde en, der kan undervise Skolebørnene i Religion, naar Hjemmene ønsker det. Det ærede Medlem fra Assens sagde, at ingen var tvunget til at blive Lærer, hvis han ikke vilde undervise i Religion, men det ærede Medlem vil indrømme mig, at der meget vel kan tænkes det Tilfælde, at en Mand har fortræffelige Egenskaber som Lærer for Børn, men ikke har Mulighed for at undervise i Religion, enten fordi det nu ikke ligger for ham — for det kræves ganske særlige Gaver for at kunne gøre det godt og rigtigt — eller fordi han paa en eller anden Maade staar saaledes overfor Kristendommen, at han ikke kan undervise deri. Skal man saa hindre en saadan Mand i at blive Lærer i Folkeskolen? Jeg tror ikke, det Standpunkt lader sig opretholde. Under den meget omtalte Debat i 1911—12 blev der fra det socialdemokratiske Partis Side stillet et Forslag, som det radikale Venstre stemte for, et Forslag om, at man skulde henlægge Religionstimerne til en bestemt Tid paa Undervisningsplanen, saaledes at de laa udenfor den egentlige Skoleplan. Forslaget lyder saaledes: „Paa Undervisningsplanen henlægges Undervisningen i